

Reglen i 2det Stk. om Rettens Adgang til at slutte en Bevisførelse, førend alle Beviserne ere fremførte, sigter til Tilfælde, hvor det er øjensynligt, at den Bevisførelse, der er Tale om, vil vise sig irrelevant, f. Eks. fordi det, der agtes fremført, efter Rettens Mening ifølge dets almindelige Beskaffenhed vil være uden bevisende Kraft, eller fordi det Punkt, det sigter til, efter Rettens Opfattelse bliver uden Betydning for Sagen eller allerede foreligger bevist.

Af Reglen i sidste Stykke om, at Formanden, hvor Sagen omfatter flere Forbrydelser (derunder det Tilfælde, at der er flere Tiltalte, selv om de staa som medskyldige), kan lade Forhandlingen foregaa særskilt for hver enkelt Forbrydelse, ligger modsætningsvis, at en yderligere Udstykning af Forhandlingen saaledes, at der f. Eks. særskilt forhandles om de enkelte Strafudelukkelsesgrunde, hvorom der kan blive Tale, som almindelig Regel er udelukket; en Undtagelse herfra findes dog i § 241. Om en Sags Opløsning i flere Sager se § 62.

§ 241.

De her omhandlede Spørgsmaal kunne tænkes rejste paa et hvilket som helst Stadium inden Domsafsigelsen og kunne rejses saavel fra Parternes som fra Dommernes Side.

Hvor vidt en begaaet Fejl er af en saadan Art, at den hindrer Sagens Fremme (Paragrafens 1ste Stk. og 3die Stk. 1ste Pkt.), maa bedømmes efter et lignende Synspunkt som det, der er udtrykt i § 321, om end der kan være Grund til at være noget strengere, hvor der er Tale om at paabegynde en Forhandling, end hvor der er Tale om at kassere en alt stedfunden Behandling. Selv om altsaa en eller anden Formforskrift er tilsidesat, vil dette dog ikke hindre Sagens Fremme, naar det paa den anden Side er givet, at den begaaede Fejl in concreto ikke kan øve nogen Indflydelse paa Sagens Udfald (f. Eks. at Stævningen kun er forkyndt ved en enkelt Stævningsmand, naar Tiltalte dog indrømmer at have faaet rettidig og behørig Kundskab om den, at Tiltaltes Navn er unøjagtig stavet, naar der dog ikke kan være ringeste Tvivl om, at han har forstaaet, at det var ham, der mentes o. s. fr.). Paa den anden Side er det klart, at der er visse Forskrifter vedrørende Sagens Behandling, der maa anses for saa fundamentale, at deres Tilsidesættelse altid maa anses for at være af Betydning og derfor maa hindre Sagens Fremme, jfr. f. Eks., at der ikke møder

Forsvarer, hvor Beskikkelse af en saadan er foreskrevet. Om Rettens almindelige Kompetence jfr. § 9. Hvis der foreligger en Formfejl, der baade er af praktisk Betydning og uafhjælpelig (jfr. 3die Stk.), afvises Sagen. Foreligger der derimod nogen af de andre i nærværende Paragraf omhandlede Hindringer for Tiltaltes Domfældelse (jfr. Bemærkningerne til § 228), afsiges Frifindelsesdom, (§ 255). Hvor ingen af de i Henhold til nærværende Paragraf rejste Indsigelser tages til Følge, fortsættes Forhandlingen. Den Beslutning, hvorved Indsigelsen forkastes, behøver ikke at have Form af Kendelse, da saadant ej er foreskrevet (jfr. § 95). Kæremaal er udelukket over for Beslutninger, som gaa ud paa Domsforhandlingens Fortsættelse (§ 346, 2det Stk.); om Anke se § 318.

Afgørelse af de Spørgsmaal, som omhandles i nærværende Paragraf, henhører ogsaa i Nævningesager udelukkende under Retten; jfr. herved dels § 276 dels § 297, efter hvilken sidstnævnte Paragraf Retten af Retsgrunde kan frifinde, selv om Nævningekendelsen lyder paa skyldig; jfr. i øvrigt § 258, 2det Stk.

Med 3die Stk., 2det Pkt., kan særlig jævnføres de i §§ 15, 60, 1ste Stk., 260, 262, 265, 270 i. f. og § 304 givne Regler om Tidspunktet for visse Indsigelsers Frem sættelse. „Lejlighed“ vil Tiltalte i Reglen have, saa snart Sagen er paaraabt, medmindre han først senere kommer til Stede.

§ 242.

At man begynder med at bringe paa det rene, hvor vidt Tiltalte erkender sig skyldig eller ej, beror paa, at den hele Karakter af den efterfølgende Domsbehandling i væsentlig Grad vil afhænge af Tiltaltes Stilling over for Anklagen. Erkender han sig skyldig, kan navnlig efter § 269 med hans Samtykke efter Rettens Bestemmelse Nævningernes Medvirkning bortfalde. Og hvad enten saadan Bestemmelse træffes eller ikke, beror det, naar Tiltalte afgiver en fuldstændig Tilstaaelse, paa Retten, om og i hvilken Udstrækning videre Bevisførelse skal finde Sted (§ 272, 2det Stk.).

Ved Udtrykket „giver Tiltalte Lejlighed til at forklare sig“, præciseres det, at der ikke bør være Tale om den psykologiske Pression, der anvendes under det inkvisitoriske Forhør (jfr. i Forbindelse hermed § 153). Vægrer Tiltalte sig bestemt ved at svare, maa Forhandlingen fortsættes paa lignende Maade, som om han havde nægtet sig skyldig.